

ပြီစာ

ကြယ်နဂါးနှင့်

ရွှေသားပိုက်ဂူ

အခန်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ ‘လောကငရဲ’ဟု ခေါ်ဆိုလောက်သော သံဖြူဇရပ်ချွေး တပ်စခန်းမှာ ကံတူအကျိုးပေးဟု ဆိုရလောက်သော လူငါးယောက်တို့ အတူတကွ သွားရောက် ဆုံစည်းမိကြလေသည်။ ။

ထိုငါးယောက်မှာ -

ဦးဘမှန်၊ ဦးဘဟန်၊ ဦးဘစံ၊ ဦးဘထိုက်နှင့် ဦးဘသိုက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ၎င်းတို့ ငါးယောက်၏ နာမည်မှာ ‘ဘ’အက္ခရာကိုယ်စီပါကြသော်လည်း ဆွေမျိုးရင်းချာတော်စပ်ကြသူများ မဟုတ်ကြပေ...။

အားလုံးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ဝန်းကျင်အရွယ် ဖြစ်ကြပြီး အလုပ်ကြမ်းသမားများ ပီပီ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ၎င်းတို့ ငါးယောက်စလုံး ယခင်က သျှောင်တစောင်းနှင့် ဖြစ်ကြသော်လည်း ချွေးတပ်စခန်း ရောက်ကာမှ တိုင်ပင်ပြီး ကတုံး တုံးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

နာမည်ဆင်သလို ကတုံး တုံးထားသည် မှာ လည်း အတူတူဖြစ်သော ကြောင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မတိမ်းမယိမ်း တူသယောင်ရှိကြပေသည်။ ။

သူတို့ သည် ချွေးတပ်စခန်းတွင် ကံတူအကျိုးပေး လာရောက် ဆုံစည်း နေကြသော်လည်း နေရာဒေသချင်း မတူကြပေ။

ဦးဘမှန်၊ ဦးဘဟန်၊ ဦးဘဇံတို့ သုံးယောက်က ဘိုကလေး၊ မော်ကျွန်း၊ ပုသိမ်အစရှိသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှ ဖြစ်ပြီး ဦးဘသိုက်က မင်းဘူး၊ ဦးဘထိုက်က မကွေးဘက်မှ ဖြစ်ကြသည်။ ။

သူတို့ ငါးယောက်မှာ လည်း အခြားသူများကဲ့သို့ မိမိတို့ အရပ်ဒေသတွင် သမာရီးကျ လယ်ယာအလုပ်၊ တောအလုပ်၊ ငါးဖမ်းအလုပ်များ လုပ်နေကြရင်းမှ သံဖြူဇရပ် ရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရန်အတွက် ချွေးတပ်အဆွဲခံရသောကြောင့် ပါလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အမှန်တော့ ထိုသို့ပါလာခြင်းမှာ ဘယ်လိုမှ ရှောင်တိမ်း၍ မရသဖြင့် ပါလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုချွေးတပ်စခန်းကို အားလုံးက ‘သေမင်းငရဲစခန်း’ဟု အမည်ပေးထားလေသည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်....။

ထိုစခန်းသို့ရောက်တိုင်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ ၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုကို ခံရရုံမက အစားအစာကို မဝရေစာစားပြီး အလုပ်ကို နေ့ရောညပါ လုပ်ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့လုပ်နေသည့်ကြားမှ ပင် မထင်လျှင် မထင်သလို ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံကြရသည်။ ။

ထိုအချက်အလက်များ နှင့် ပတ်သက်၍ (The Burma Siam Railway (1942 - 45)) စာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်။ ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ယိုးဒယား - မြန်မာ မီးရထားလမ်းကို (၁၉၄၂) ခုမှ (၁၉၄၅) ထိ ဂျပန်တို့ ဖောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။ ။ ယိုးဒယားနိုင်ငံ (Ban Pong) ဘန်ပေါင် ဘူတာမှ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူဇရပ်ဘူတာအထိ (၁၇၅)မိုင် ရှည်လျားသည်။ ။

မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှ (Kra) က ရာကျွန်းဆက်ကိုဖြတ်၍ (Chum Phon) ချမ်ပုံမှ ဝိတိုရိယအငူ မြောက်ဘက်ရှိ (Pak Chan) ပတ်ချန်မြစ်ကမ်းနဖူးအထိ စတင်ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ။ ခရီးမိုင်အကွာ အဝေးအားဖြင့် (၅၅)မိုင် ဖြစ်သည်။ ။

ဂျပန်တို့ သည် ယိုးဒယား- မြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရာတွင် မြန်မာပြည်အနယ်နယ်မှ ချွေးတပ်သားပေါင်း (၁၇၇, ၀၀၀) တစ်သိန်းခုနစ်သောင်းခုနစ်ထောင် ရရှိအောင် စုဆောင်းခဲ့လေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွား၍ မဟာမိတ်စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်က ဂျပန်တို့ ကို စစ်ဆေးသည့်အခါ၌ မူ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် အနယ်နယ်မှ ချွေးတပ်သားပေါင်း (၁၃၀, ၀၀၀) တစ်သိန်းသုံးသောင်း စုဆောင်းခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအထဲမှ (၄၀, ၀၀၀) လေးသောင်းသည် လမ်းခုလတ်တွင် ထွက်ပြေးခဲ့ကြောင်း၊ ချွေးတပ်သားပေါင်း (၁၃, ၅၀၀) တစ်သောင်းသုံးထောင်ငါးရာတို့ ကို ၎င်းတို့ ၏ အလုပ်တာဝန် ပြီးဆုံးသဖြင့် နေရပ်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ကြောင်း အစီရင်ခံလေသည်။ ။

ဂျပန်တို့ ၏ အထက်ပါအစစ်ခံချက်ကို ‘စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်’က စိတ်ချယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မရှိဟူ၍ ယူဆခဲ့ပေသည်။ ။ (၁၉၄၇) ခု၊ အောက်တိုဘာလ (၇)ရက် နေ့စွဲဖြင့် ထုတ်ပြန်ကြေညာသော လန်ဒန်မြို့ ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်တွင် မူ မြန်မာနိုင်ငံ ချွေးတပ်သားပေါင်း (၈၀, ၀၀၀) ရှစ်သောင်းကျော် သေကြေပျက်စီးသည် ဟု ခန့်မှန်းလေသည်။ ။ စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်ကလည်း (၃၀, ၀၀၀)သုံးသောင်းမှ (၈၀, ၀၀၀) ရှစ်သောင်းထိ သေကြေပျက်စီးလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းလေသည်။ ။ ဤသည် မှာ မြန်မာပြည်မှ ချွေးတပ်သားများ ၏ သေကြေပျက်စီးရမှု ခန့်မှန်းခြေစာရင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုခန့်မှန်းချက်စာရင်းတွင် ယိုးဒယားပြည်မှ ဖြစ်သော ယိုးဒယား၊ မလေး၊ အိန္ဒိယ၊

အင်ဒိုနီးရှားနှင့် တရုတ်အမျိုးသားစသော ချွေးတပ်သားများ မပါဝင်သေးပေ။

အထက်ဖော်ပြပါ ခန့်မှန်းချက် စာရင်းမှာ လည်း သာမန်အရပ်သား ဖြစ်သော ချွေးတပ်အလုပ်သမားများ ၏ စာရင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည် ။ စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားတို့ ၏ စာရင်း မပါဝင်သေးပေ။ စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်သည် စစ်သုံ့ပန်း ချွေးတပ်သားများ နှင့် ပတ်သက်၍ သေကြေပျက်စီးမှုကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလေသည် ။

သံဖြူဇရပ်စစ်သင်္ချိုင်းတွင် စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားများ ဖြစ်ကြသော ဗြိတိသျှစစ်သားပေါင်း (၁၇၂၈) တစ်ထောင့် ခုနှစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်၊ ဩစတြေးလျစစ်သားပေါင်း (၁၁၆၃) တစ်ထောင့်တစ်ရာ ခြောက်ဆယ့်သုံးယောက်နှင့် ဒတ်ချ်စစ်သားပေါင်း (၆၂၁) ခြောက်ရာနှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း (၃၅၁၂) သုံးထောင့်ငါးရာ တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် မြှုပ်နှံခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြလေသည် ။ တစ်ဖန် ထိုစာရင်းတွင် ယိုးဒယားပြည်၌ မြှုပ်နှံခဲ့ရသော စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သားတို့ မပါဝင်သေးပေ။ ယိုးဒယားပြည်တွင် ဗြိတိသျှ၊ ဩစတြေးလျနှင့် ဒတ်ချ်စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သား (၈၄၀၀) ရှစ်ထောင့်လေးရာ မြှုပ်နှံခြင်းပြုခဲ့ရသည် ဟု ‘စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်’က ဖော်ပြလေသည် ။

စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်က တစ်ဖန်ဆိုပြန်သည် ။ ယိုးဒယားနိုင်ငံတွင် လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ သံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းတွင် လည်းကောင်း မြှုပ်နှံခြင်းပြုခဲ့ရသော စစ်သုံ့ပန်းအလောင်းများ အပါအဝင် သေမင်းတမန်မီးရထားလမ်းကို အကြောင်းပြုလျက် သေကြေပျက်စီးခဲ့ရသော စစ်သုံ့ပန်းချွေးတပ်သား စုစုပေါင်းသည် (၁၃၅၀၀) တစ်သောင်းသုံးထောင် ငါးရာထက် မနည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းခဲ့ရလေသည် ။

ဂျပန်တို့ သည် သေမင်းတမန်မီးရထားလမ်းကို ဖောက်လုပ်ရာ၌ ရန်ကုန်- မန္တလေး မီးရထားသံလမ်းတစ်လမ်းကို ဖြုတ်ယူအသုံးပြုခဲ့လေသည်။ ။ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှ လမ်းကို ပေါင်တစ်သန်းကျော်ဖြင့် ရောင်းချပြီး မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ လမ်းကိုမူ ပေါင်တစ်ဆယ့်ခြောက်သန်းဖြင့် ရောင်းချလေသည်။ ။

ထိုမှ ရသောငွေများကို အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ကြသော ဗြိတိသျှစစ်သို့ပန်းများအား ခွဲဝေပေးလေသည်။ ။

သံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားကို တနင်္သာရီခရိုင်၊ သံဖြူဇရပ်မြို့တွင် (၁၉၄၆)ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၈)ရက်နေ့တွင် ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ။

ထိုအခမ်းအနားဖွင့်ပွဲသို့ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံချုပ် ဆာဟူးဘတ်ရန့်စ်၊ တနင်္သာရီတိုင်းမင်းကြီး ဦးခင်မောင်ရင်၊ ခရစ်ယာန်အုပ်ဘုန်းတော်ကြီး လော့ဘိရှော့ဝံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ နှင့် ထိုစဉ်အခါက အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးများ တက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

အထက်ပါမှတ်တမ်းကို ကြည့်လျှင် ယိုးဒယား- မြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရာတွင် အဘယ်မျှ ဒုက္ခကြီးစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြရသည် ကို သိနိုင်ကြပေသည်။ ။

ထိုအထဲတွင် ဦးဘမှန်၊ ဦးဘဟန်၊ ဦးဘဇံ၊ ဦးဘထိုက်နှင့် ဦးဘသိုက်တို့ ငါးယောက်လည်း ကံတူအကျိုးပေး ပါလာကြခြင်း ဖြစ်ကြသည်။ ။

ဂျပန်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အနုနည်းရော အကြမ်းနည်းပါသုံး၍ ခေါ်ဆောင်လာသော ချွေးတပ်သားများကို မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်နေသော စခန်းသို့ မပို့မီ သံဖြူဇရပ်ချွေးတပ်စခန်းမှာ စု

ဆောင်းထားသည်။ ။

ထိုစခန်းမှာ လူပေါင်း ထောင်သောင်းချီ၍ ရှိပေသည်။ ။ ချွေးတပ် စခန်းသို့ ရောက်လာသူများမှာ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်လိုက်လာသူ မရှိဘဲ အကြမ်းဖက်ခေါ်ဆောင်လာသဖြင့် လိုက်လာရသူ များ ပေသည်။ ။

ယိုးဒယားမှ မြန်မာနိုင်ငံအထိ (၁၇၅)မိုင် ရှည်လျားသော ခရီးလမ်းကို (၃)နှစ်နှင့်ပြီးအောင် ဖောက်ခဲ့ကြသဖြင့် အဘယ်မျှ ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းသည် ကို သိနိုင်လောက်ပေပြီ။

ထို့ပြင်...

ဖောက်ရသောလမ်းမှာ လည်း တောတောင်များကိုဖြတ်၍ ဖောက်ရသောကြောင့် ရောဂါထူပြောခြင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ တို့ ၏ ဘေးအန္တရာယ်များ တို့ ကိုပါ ခံကြရသည်။ ။

ချွေးတပ်သားများ အဖို့ နွေရာသီ၊ ဆောင်းရာသီများ တွင် အနည်းငယ်ခံသာသောကြောင့် မိုးရာသီရောက်လျှင် အသေအပျောက်များ လေတော့သည်။ ။

အမိုးအကာမလုံသော တဲများ တွင် နေရခြင်း၊ မနူးမနပ်ဆန်ကြမ်းများကိုပင် မဝရေစာ စားသောက်ရခြင်း၊ အလုပ်ကိုနေ့ရောညပါ မနားမနေ ကြမ်းတမ်းစွာလုပ်ကြရခြင်း၊ ရောဂါဖြစ်လာလျှင် ကုသရန် ဆေးဝါး မရှိခြင်းကြောင့် ငှက်ဖျားရောဂါဝင်ကာ တောထဲတောင်ထဲမှာ အသေအပျောက် အပျက်အစီးများ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ နွေရာသီမှာ ပင် သောက်ရေအခက်အခဲကြောင့် တောထဲမှာ တွေ့သမျှရေကို သောက်ကြရာတွင် ဝမ်းရောဂါများ ဖြစ်ကာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေကြေပျက်စီးမှုများ လည်း ရှိကြသည်။ ။

အချို့လည်း ထိုဒဏ်ကို မခံနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့
ဟု ထွက်ပြေးခဲ့ကြသူများ လည်း ရှိသည်။ ။

ကံအားလျော်စွာ လွတ်မြောက်သွားကြသူများ လည်း ရှိသည်။ ။ အချို့
ကတော့ တောထဲတောင်ထဲမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ၊ အခြား ဘေးဥပါဒ်
အန္တရာယ်များကြောင့် အသက်သေဆုံးကြရသည်။ ။

အချို့ကတော့ ဂျပန်များက ပြန်ဖမ်းမိသဖြင့် ရေနွေးပူနှင့်လောင်း၊
လက်သည်းခွဲခွာကာ နောက်ဆုံး နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး
သတ်ဖြတ်ကြသည်။ ။

ဂျပန်များကလည်း ‘ထွက်ပြေးလျှင်သေဒဏ်’ဟူသော စကားနှင့်
ကြောက်ရွံ့အောင် ခြောက်လှန့်ထားကြလေသည်။ ။ ဘယ်လိုပင် ခြောက်
လှန့်ထားစေကာမူ ချွေးတပ်သားများမှာ အခွင့်သာလျှင်သာသလို
ထွက်ပြေးနေသောအချိန် ဖြစ်သည်။ ။

ဦးဘမှန်၊ ဦးဘဟန်၊ ဦးဘဇံ၊ ဦးဘထိုက်၊ ဦးဘသိုက်အစရှိသော (ဘ)
အက္ခရာ အသီးသီးပါကြသော လူငါးယောက်တို့ မှာ မီးရထားလမ်း ဖောက်
လုပ်သောနေရာသို့ မသွားရသေးမီ သံဖြူဇရပ်စခန်းမှာ ရှိနေ
ကတည်းက အတူတကွနေကာ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ မရှိအတူ၊ ရှိအတူ
နေကြသူများ ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်တွင် ပါလာသော အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်မှ
အစ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းနှင့် ဆေးဝါးများကိုပင် မျှတကာ အတူတကွ ဝေမျှ
သုံးစွဲကြသည်။ ။

တစ်ညတွင် ဦးဘသိုက်သည် ၎င်းအိတ်ထဲမှာ ထည့်ယူလာသော
ကျောက်သင်ပုန်းကွဲနှင့် ကျောက်တံအတိုတစ်ချောင်းကို ယူကာ အပြင်
ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ။

မိုးဦးကျကာလဖြစ်သောကြောင့် မိုးဖြိုဖြို မရွာသေးသဖြင့် ကော င်း က င် ပြ င် မှာ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ မထူထပ်သေးသဖြင့် လရောင်နှင့် ကြယ်တာရာများကို တွေ့နေရသည်။ ။

ဦးဘထိုက်သည် ကောင်းကင်ပြင်မှ ကြယ်တာရာများကို မော့ကြည့်လိုက်၊ ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ရေးမှတ်တွက်ချက်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ဦးဘထိုက်က သူ့အနီးသို့ ရောက် လာပြီး ယူလာသောကွမ်းယာကို ပေးသည်။ ။

‘ဘာတွေတွက်နေတာလဲဗျ၊ ကျုပ်က ကွမ်းယာပေးမလို့ ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတာ...’ဟု ပြောကာ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

‘ကော င်း က င် မှာ နက္ခတ်တာရာတွေ ပေါ်နေတာတွေလို့ နည်းနည်းပါးပါး တွက်ကြည့်နေတာပါဗျာ...’

ဦးဘထိုက်ပေးသော ကွမ်းယာကို ပါးစပ်ထဲထည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ။

‘ခင်ဗျားက ဒါတွေတွက်တတ်တယ် ဟုတ်လား’

‘ရွာမှာ တုန်းက ဝါသနာပါတာနဲ့ ဆရာတော်ကြီးဆီမှာ ကပ္ပိယလုပ်ရင်း သင်ထားလို့ နည်းနည်းပါးပါး တတ်ပါတယ်...’

‘အခု ဘာတွေအတွက် ကြည့်နေတာလဲ၊ ကျုပ်ကိုလည်း ပြောပါဦး’

‘အခုကာလမှာ တော့ တခြားဘာကြည့်စရာရှိမလဲဗျာ၊ သူတစ်ပါးလက်အောက် ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်ကြီး ဒီဖက်ဆစ်တွေ လက်အောက်က ဘယ်တော့လွတ်မြောက်မလဲလို့ နက္ခတ်တွေကို ကြည့်နေတာပါ...’

‘ကြည့်တော့ ဘာတွေတွေ့ရသလဲ၊ ကျုပ်ကိုလည်း ပြောပြပါဦး’

ထိုအခါ ဦးဘသိုက်က ကွမ်းတံတွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး ဤသို့ပြောပြလေသည်။ ။

‘ကိုဘထိုက် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရင် ကြယ်ဆိုင်းထမ်းလို့ ခေါ်တဲ့ အဲဒီကြယ်စုတွေဟာ အရင်က လနဲ့ အတော်နီးတဲ့ နေရာမှာ ရှိတယ်ဗျ’ဟု ကောင်းကင်ပြာမှ မောင်ရင်ဆိုင်းထမ်းကြယ်စုကို ညွှန်ပြသည်။ ။

‘ဒီကြယ်စုတွေဟာ လနဲ့ နီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ’

‘မောင်ရင်ဆိုင်းထမ်းကြယ်စုတွေဟာ လနဲ့ နီးရင် ပြည့်ရှင်မင်းတို့ ပျက်စီးပြီး တိုင်းပြည်လည်း ပျက်စီးခြင်းကို ရောက်တယ်ဗျ။ အဲဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ခိုးသားဓားပြတွေ ထကြွ သောင်းကျန်းကြပြီး ပြည်သူပြည်သားတွေ ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးစွာ ကြုံတွေ့ကြရတယ်။ အခု ကောင်းကင်မှာ မောင်ရင်ဆိုင်းထမ်းကြယ်စုဟာ လနဲ့ အတော်နီးနေလေတော့ ကျုပ်တို့ တစ်တွေ အခုလို စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်သင့်ပြီး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှု ဖြစ်ကြတာပေါ့ဗျာ’

‘ကိုဘသိုက်ပြောတာ မှန်တယ်၊ သီပေါပါတော်မူပြီးတဲ့ နောက်မှာ ကျုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံလည်း တိုင်းတစ်ပါးက နယ်ချဲ့တွေရဲ့ လက်အောက်ကို ရောက်ခဲ့ကြရတာ ယနေ့တိုင်ပါပဲဗျာ’

‘ဒါတင်ဘယ်ကမလဲဗျ၊ မောင်ရင်ဆိုင်းထမ်းကြယ်စုဟာ တကယ်လို့ လနဲ့ ဝင်တိုက်ရင် ပြည်သူပြည်သားတွေ ဒီထက်ပိုပြီး ဒုက္ခဆင်းရဲ ကြုံကြရမှာ သေချာတယ်’

‘အခုရော အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ ကိုဘသိုက်’

‘တိုင်းပြည်ပျက်ကာစကတည်းက ကျုပ် ဒါကို သတိထားပြီး ကြည့်နေတာဗျ၊ အရင်က မောင်ရင်ဆိုင်းထမ်းကြယ်စုဟာ လန့် ဝင်တိုက်လုမတတ် အတော့်ကိုနီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဝေးလာနေတာကို တွေ့ရတယ်၊ ကျုပ် နက္ခတ်ဂြိုဟ်ခွင်တွေကို တွက်ကြည့်တော့လည်း အားရစရာပဲ၊ လာမယ့်သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ ဗမာပြည်က သူတစ်ပါးလက်ကလွတ်ပြီး လွတ်မြောက်တဲ့ ဘဝကို ပြန်ရောက်တော့မယ်ဗျ’

‘ဟာ... ခင်ဗျားပြောတာ သေချာလှချည်လား ကိုဘသိုက်’

‘ကျုပ်တို့ ရဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာ နက္ခတ်ပညာဆိုတာ အထင်သေးလို့ မရဘူးဗျ၊ လူတစ်ယောက် ဒါမှ မဟုတ် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ အနာဂတ် ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်ပြောလို့ ရနိုင်တာတွေရှိတယ်၊ ဒါတောင်မှ ဗေဒင်လေးပုံမှာ တစ်ပုံပျောက်သွားပြီး သုံးပုံကျန်တော့လို့ ဗျ’

‘ဘယ်လိုပညာတွေလဲ၊ ဗဟု သုတရအောင် ပြောပြပါဦးဗျာ’

‘အရင်က နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာမှာ ဗေဒင်လေးပုံဆိုပြီး ရှိတယ်၊ (၁) သာမဗေဒင်၊ နေလတို့ သွားရာ ကောင်းကင်လမ်းကို (၁၂) ရာသီပြုလုပ်၍ မည်သည့်ရာသီမှာ မည်သည့်ဂြိုဟ် ရပ်တန့်မယ်၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ ဟောရတဲ့ ဗေဒင်ကျမ်းရှိတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အမှတ်(၂)ကတော့ ယဇုဗေဒင်ကျမ်းပေါ့ဗျာ၊ မကောင်းသော ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တို့ မှ လွတ်ကင်းစေရန် ဂြိုဟ်နတ်စသည် တို့ ကို ပူဇော်နည်းကိုပြတဲ့ ဗေဒင်ကျမ်းဗျ၊ အလွယ်ပြောရရင်တော့ ယတြာဗေဒင်ကျမ်းပေါ့ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အမှတ် (၃) ကတော့ ဣသျှူဗေဒင်ကျမ်းပေါ့၊ ဒီကျမ်းကတော့ နေလ နတ်ကွတ်တွေ ကြတ်တဲ့ အချိန်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းမကောင်း ဟောပြောနိုင်တဲ့ ကျမ်းပေါ့ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် နောက်ကျန်တဲ့ ဗေဒင်ကျမ်းက ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့ ဗေဒင် ကျမ်းပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီကျမ်းက ပြုစားနည်းကျမ်းလို့ ဆိုရလောက်အောင် အ စွမ်းထက်မြက်တဲ့ ကျမ်းပဲ၊ လူတစ်ယောက် မွေးစကတည်းက သေဆုံး တဲ့ အချိန်အထိ အတပ်ဟောနိုင်တဲ့ ကျမ်းပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားဖွားမြင်စက ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏား အတပ်ဟောတဲ့ ဗေဒင်ကျမ်းပေါ့၊ အခုကာလမှာ တော့ မသမာတဲ့ လူတွေ လက်ထဲရောက်သွားရင် ဒုက္ခများမှာ မို့ နတ်ဒေ ဝါတွေက ကွယ်ပျောက်ပစ်လိုက်တဲ့ ကျမ်းပေါ့ဗျာ’

‘ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကြားရတော့ အတော့်ကို စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှတယ်၊ ကျုပ်တို့ တစ်တွေလည်း အတော့်ကို ဒုက္ခရောက်နေ ကြတယ်၊ ဒီဖက်ဆစ်တွေ လက်အောက်က အမြန်လွတ်မြောက်မှ ဖြစ်မ ယ်’

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားနှစ် ယောက် သူတို့ တက်လျှောက်လာနေသည် ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် စကား ရပ်လိုက်ကြသည်။ ။

‘ခူးတကား၊ အချိန်မတော် ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ မာစတာ’

ဦးဘသိုက်က အေးအေးဆေးဆေးပြောရင်း ကျောက်သင်ပုန်းနှင့်

ကျောက်တံကိုသိမ်းပြီး နေရာမှ ထရန် ပြင်သည် နှင့် ဂျပန်စစ်သားတစ်
ယောက်က သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဦးဘသိုက်ဘေးကို ဆောင့်ချလိုက်သည်။ ။

‘ဒုတ်’

‘အား’

ဦးဘသိုက် တစ်ဖက်သို့ ယိုင်လဲကျသွားသည်။ ။

နောက်တစ်ချက် ထပ်ဆောင့်ရန် ပြင်လိုက်သည် နှင့် ဦးဘထိုက်က
ကြားထဲမှ ဝင်ပြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။

‘မလုပ်ပါနဲ့ မာစတာ... မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ခူးတကား၊ ဘီရုမာ... မကောင်းဘူးရှိတယ်ကား’

‘ခူးတကား၊ ခူးတကား၊ ဘီရုမာ သွားတကား’ဟု ဂျပန်စစ်သားက
ချွေးတပ်သားများ ထားရာ တဲများ ဘက်သို့ လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး
ကာ ပြောနေသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား နေရာမှ ထ,ကာ တဲဘက်သို့
ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့ကြရတော့သည်။ ။

အခန်း(၂)

လျှို့ဝှက်အကြံအစည်ရှိသူများ

အမှန်တော့ ဦးဘထိုက်၊ ဦးဘသိုက်တို့ တစ်တွေ သေမင်းငရဲစခန်းသို့ ရောက်နေကြသည် မှာ ရက်အတန်ငယ်ကြာပြီ ဖြစ်ကြသော်လည်း တောထဲမှ အလုပ်စခန်းသို့ မပို့သေးပေ။ ထိုရက်အတွင်းမှာ တစ်ပြည်လုံးမှ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော ချွေးတပ်သားအသစ်များ လည်း သံဖြူဇရပ် ချွေးတပ်စခန်းသို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာနေသည်။ ။

အများ ဆုံးကတော့ ကရင်ပြည်နယ်၊ မွန်ပြည်နယ်၊ ပဲခူးတိုင်း၊ မကွေးတိုင်း၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းတို့ မှ ခေါ်ဆောင်လာသူများ ပေသည်။ ။ ဦးဘသိုက်တို့ များ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှ ဖြစ်သောကြောင့် ဖျာပုံ၊ ဘိုကလေး၊ မော်ကျွန်း၊ ဝါးခယ်မ၊ မအူပင်၊ မြောင်းမြဘက်မှ အုပ်စုများ ရောက်လာလျှင် မိမိတို့ အသိမိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ပါ လာလေ မလားဟု ရှာဖွေကြည့်ရှုရသည် မှာ အမောပင်...။

တစ်ပြည်လုံးမှ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော ချွေးတပ်သားများ ထဲမှ အရွယ်မရောက်သေးသော လူငယ်လူရွယ်များ နှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ပါ ပါလာသည် ကို တွေ့မြင်ရသည် မှာ စိတ်မကောင်းစရာပင်။

ချွေးတပ်သားအသစ်များ ရောက်လာလျှင် ဂျပန်တို့ က လက်ပတ်နီ

ပေး၍ စေခိုင်းထားသော ဘွန်တိုက်ချို၊ ဟန်ချို အစရှိသော စခန်းမှူး၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးများက သတ်မှတ်ထားသော အဆောင်များ သို့ ကျွဲ၊ နွားများ နောက်မှ မောင်းသလိုအုပ်စုလိုက်ကြီး ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ။

အများအားဖြင့်တော့ အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ ရောက်လာသော ချွေးတပ်သားများကို သံဖြူဇရပ် ချွေးတပ်စခန်းတွင် ကြာကြာထားလေ့မရှိပေ။ ။

လူစုပြီးသည် နှင့် တောတွင်းစခန်းများ သို့ အမြန်ဆုံး ပို့လေ့ရှိသည်။ ။ ဦးဘသိုက် သတိထားမိသည် မှာ ယခုရက်ပိုင်း ရောက်လာသော အုပ်စုများ မှာ မိမိတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှ များ သဖြင့် မိမိတို့ တောထဲသို့ သွားကြရန် မဝေးလှတော့သည် ကိုတော့ ငါးယောက်စလုံး ခန့်မှန်းမိကြသည်။ ။

သူတို့ တစ်တွေအတွက်တော့ နေ့ဘက်တွင် ထမင်းချက်ရုံမှ ချက်ကျွေးသော မနူးမနပ်ထမင်းကြမ်းများ ၊ ဖရုံသီး၊ ဗူးသီးများကို သကြားသို့မဟုတ် ကြံသကာနှင့် ရောချက်ထားသော ထမင်းဟင်းများကို စားကြရပြီး ညအခါမှာ တော့ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် တီးတိုးစကားပြောနိုင်သည်။ ။

ထိုသို့ စကားပြောနေသည် ကို ဂျပန်စစ်သားများ မြင်လျှင် လူမဆန်စွာ ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်လေ့ရှိသည်။ ။

ချွေးတပ်စခန်းများ တွင် ထမင်းဟင်းကဲ့သို့ ရှားပါးသော ပစ္စည်းများကတော့ ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်စသည် တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ။

စခန်းထဲမှ လူအချင်းချင်း ဆေးလိပ်တစ်လိပ်၊ ကွမ်းတစ်ယာလောက် ပေးလိုက်လျှင် များ စွာကျေးဇူးတင်ပြီး ချက်ချင်းရင်းနှီးသွားလေသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ရှိနေကြစဉ် တစ်နေ့သောအခါ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ အဖွဲ့သားများကို တောတွင်းအလုပ်စခန်းသို့ ပို့တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် နံနက်လင်းသည် နှင့် ဂျပန်စစ်သားများ ရောက် လာပြီး ဦးဘသိုက်တို့ နေသောစခန်းမှ လူများကို လာရောက်ခေါ်သဖြင့် အားလုံးအိပ်ရာမှ ကပျာကယာထကြပြီး တဲရှေ့ရှိ ကွက်လပ်ကြီးတွင် စုဝေးကြရသည်။ ။

ထိုသို့စုဝေးနေစဉ်မှာ မိုးကတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းလာသည်။ ။

အားလုံး အဆောင်းအကာ မရှိသောကြောင့် စိုရွဲကုန်သည်။ ။ မိုးရေနှင့်ထိလိုက်သောအခါ ဂျိုးများ အထပ်ထပ်ကပ်နေသော ၎င်းတို့ အဝတ်အစား များ မှာ အနံ့အသက်များ ထွက်လာရာ ထိုအနံ့အသက်များမှာ အချုပ်ထောင်ထဲမှ အချုပ်သမားများ အနံ့ကဲ့သို့ မကောင်းလှပေ။ တဲအတွင်းမှ လူများမှာ တစ်ထောင်ကျော်လောက် ရှိပေသည်။ ။ အားလုံး မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသများ ဘက်မှ ဖြစ်သည်။ ။

အားလုံး အပြင်ရောက်သောအခါ လေးယောက်တစ်တွဲ၊ ငါးယောက်တစ်တွဲတန်းကာ ရပ်ကြရသည်။ ။

အတန်ကြာသောအခါ တဲအတွင်းမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ထွက် လာပြီး ၎င်းစစ်သားများအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ခမောက်နှင့် မိုးကာအင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားများက ကွီနိုင်ငှက်ဖျား ဖြတ်ဆေးများကို တစ်ဦးလျှင် သုံးလေးပြား လိုက်လံဝေငှပေးသည်။ ။

ထိုသို့ လိုက်လံဝေငှပေးနေစဉ် လက်ပတ်နီပတ်ထားသော ဘွန်တိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများက ချွေးတပ်သားများအား စိတ်ဓာတ်မကျစေရန် အော်ဂီပါစကားများ ပြောကာ နှစ်သိမ့်မှုပေးကြလေသည်။ ။

‘ကျုပ်တို့ ရဲ့ မာစတာကြီးတွေက ဒီရထားလမ်းကြီးကို ဖောက်တယ်

ဆိုတာ သူတို့ ဂျပန်လူမျိုးတွေ ကောင်းစားဖို့ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ ဒီရထားလမ်းကြီး ဖောက်တယ်ဆိုတာ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေ ကောင်းစားဖို့ ဖောက်တာပါတဲ့ ၊ ဒီရထားလမ်းကြီး ပြီးသွားရင် နယ်စွန့်နယ်ဖျားဒေသက လူတွေလဲ မြို့တွေကို အလွယ်တကူ သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါကုန်တွေ သယ်ယူပို့ဆောင်နိုင်တော့တဲ့ အတွက် အားလုံးအဝတ်အစားတွေ၊ အစားအသောက်တွေ ပေါများ လာမှာ သေချာတယ်’

ထိုစကားကြောင့် လက်တွေ့မှာ အဝတ်ဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲဖြစ်နေသော ချွေးတပ်သားများ ၏ ရင်ထဲမှာ အားတက်လာသလို ခံစားကြရသည်။ ။

‘နောက်ပြီး... ဒီရထားလမ်းကြီးပြီးသွားရင် ဒီကနေ ယိုးဒယားကို အလွယ်တကူ သွားနိုင်ကြတော့မှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ဒီကကုန်တွေဟိုပို့၊ ဟိုကကုန်တွေ ဒီယူလာနဲ့ ပစ္စည်းတွေပေါလာမှာ သေချာတယ် ၊ ခင်ဗျားတို့ စီးပွားရေးတွေ အဆင်ပြေလာမှာ သေချာပါတယ်’

ထို စ ကား များ မှာ ဘွန်ချိုတိုက်နှင့် ဟန်ချိုများအား ဂျပန်များက သင်ကြားပေးထားသော စည်းရုံးရေး စကားစုများ ပင် ဖြစ်၏။ ချွေးတပ်စခန်းသို့ ရောက်လာသူများမှာ အများအားဖြင့်တော့ ရိုးသား၍ အသိဉာဏ်မကြွယ်ဝသော တောသူတောင်သားများ ဖြစ်ပေရာ ပြောသမျှ ယုံလွယ်ကြသည်။ ။

သူတို့ တစ်တွေ စိတ်ထဲမှာ တော့ မီးရထားလမ်းကြီး ပြီးသွားလျှင် မိမိတို့ နေရပ်များ သို့ပြန်ရကာ မိသားစုများ နှင့် ပြန်နေရလိမ့်မယ်ဟု မျှော်လင့်နေကြသည်။ ။ တွေးနေကြသည်။ ။

ထိုသို့တွေးတော မျှော်လင့်ရင်းမှ ပင် တောထဲတောင်ထဲမှာ အစာရေစာ ပြတ်လပ်ငတ်မွတ်ကာ ရောဂါများ နှိပ်စက်မှုကြောင့် အသက်သေ

ဆုံးသွားကြသူများ လည်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များ ပြားလှပေပြီ။

ယခုလည်း ဦးဘသိုက်၊ ဦးဘထိုက်တို့ အပါအဝင် ချွေးတပ်စခန်းမှ လူများကို အလုပ်စခန်းများ သို့ပို့ရန် စီစဉ်နေကြပြန်ပြီ။

ချွေးတပ်စွဲထားသူများအား လေးယောက်တစ်တွဲ၊ ငါးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီထိုင်စေကာ ဘွန်တိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုတို့ က စည်းရုံးရေးစကားများ ပြောနေစဉ်မှာ မိုးကတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ ။

ချွေးတပ်သားအားလုံး ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိနေကြသည်။ ။ မကြာမီ လူစစ်ဆေးခြင်း၊ ဆေးပြားဝေငှခြင်း၊ စည်းရုံးရေးစကား ပြောကြားခြင်းများ ပြီးသောအခါ ခရီးစ၊ ထွက်ရန် အမိန့်ပေးသံများ ပေါ်လာတော့သည်။ ။

ထိုအသံများကို ကြားသောအခါ ငရဲစခန်းသို့သွားရန် အမိန့်ပေးခြင်း ခံရသကဲ့သို့ ချွေးတပ်သားများ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့ညှိုးငယ်မှုများ ဖြစ်လာတော့သည်။ ။ တစ်နည်းဆိုရလျှင်...

လူသတ်မှုနှင့် အချုပ်ခံနေရစဉ် ကံကောင်းထောက်မလျှင် လွတ်နိုင်သည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် နေနိုင်သော်လည်း စီရင်ချက်ချသောနေ့တွင် အပြစ်ထင်ရှားသဖြင့် သေဒဏ်အပြစ်ပေးလိုက်သော တရားခံတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်မှ ခံစားချက်မျိုး ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ချွေးတပ်စခန်းသို့ ရောက်စဉ်က မိမိနှင့်ဘဝတူ လူအများကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည် က တစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်သူများ နှင့် အတူတကွ ရောနှောနေထိုင်ရသောကြောင့် မသိသာလှသော်လည်း ယခုလို တောထဲ တောင်ထဲသို့ သွားရတော့မည်ဟု သိလိုက်ရသောအခါ အားလုံး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့မှုများ ၊ ဝမ်းန

ည်းကြေကွဲမှုများ အသီးသီးပေါ်လာတော့သည်။ ။

သို့သော်လည်း မတတ်သာတော့ပေ...။

သူတို့ တစ်တွေသည် မိုးကလေးတဖွဲဖွဲအောက်မှာ ပင် တောတွင်းစခန်းများ သို့ ထွက်ခွာသွားကြရလေသည်။ ။

မြေသားများမှာ စိုစွတ်နေခြင်း၊ သစ်ရွက်နှင့်ဖက်ရွက်များမှ ခြင်နှင့်မှက်များ ၏ မညှာမတာကိုက်ခဲမှု ခံရခြင်းများကြောင့် သွားရင်းလာရင်းနှင့် ငှက်ဖျားဝင်လာသူများ ပင် ရှိလေသည်။ ။ ရထားလမ်းအရှည်မှာ သံဖြူဇရပ်ဘူတာမှ ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘန်ပေါင် (Ban Pong) ဘူတာအထိ (၁၇၅)မိုင် ရှည်လျားပေရာ မြန်မာပြည်ဘက်မှ ဖောက်သောလမ်းအတွက် မြန်မာနိုင်ငံမှ ချွေးတပ်သားများက တာဝန်ယူ ဖောက်လုပ်ကြရသည်။ ။

သို့သော်...

ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှ မီးရထားလမ်းအရှည်မှာ (၅၅)မိုင်သာ ရှိပြီး မြန်မာပြည်ဘက်မှ မိုင်(၁၂၀) ခန့် ရှည်လျားပေသည်။ ။

မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရာတွင် ယိုးဒယားနိုင်ငံဘက်မှ (Kra) က ရာကျွန်းဆက်ကိုဖြတ်၍ (Chum Phon) ချမ်ပုံမှ ဝိတိုရိယမြောက်ဘက်ရှိ (Pak Chan) ပတ်ချန်မြစ်ကမ်းနဖူးအထိ ဖောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ ဖောက်လုပ်သော လမ်းအရှည်မှာ ပို၍ များသလို အသုံးပြုရသော ချွေးတပ်သားအရေအတွက်မှာ လည်း များ ပြားလှပေသည်။ ။ မှတ်တမ်းများ အရ မြန်မာနိုင်ငံမှ ချွေးတပ်သားပေါင်း (၁၇၇, ၀၀၀) တစ်သိန်းခုနစ်သောင်း ခုနစ်ထောင်ရအောင် စုဆောင်းခဲ့ရသည်။ ။

ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တော့ ချွေးတပ် သားတို့ ၏ လုပ်အားစခန်းများ ဖြင့် ပြည့်နေတော့သည်။ ။

တောထဲသို့ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီးများ လှဲဖြတ်ရခြင်း၊ ချုံ နွယ်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရခြင်း၊ ကျောက်တောင်များကို ဖြိုချခြင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းများကို ဖို့ ရခြင်း၊ မြေများ တူးရခြင်း၊ မြေဖို့ ရခြင်း အလုပ်များ ကို မနားမနေ လုပ်ကြရသည်။ ။

မိုးရွာသည် ဖြစ်စေ၊ နေပူသည် ဖြစ်စေ နားခွင့်မရှိဘဲ ဆက်တိုက် လုပ်ကြရသည်။ ။ အလုပ်သမားများမှာ ထိုမျှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရ သော်လည်း စားသောက်ရသောအခါ မဝရေစာမျှသာ စားသောက်ရ သည်။ ။ မနူးမနပ်ချက်ထားသော ဆန်ကြမ်းများ ၊ ပဲဟင်း၊ ဘူးသီး၊ ဖရုံ သီးနှင့် အခြားအသီးအနှံများကို စုဆောင်းပြီး သကြား၊ ကြံသကာတို့ နှင့် ချက်ထားသော ပျစ်ပျစ်ခွဲခွဲဟင်းများ သာ စားရသည်။ ။

ငပိအိတ်များ ပါလာသော်လည်း အလုပ်သမားများအား မကျွေးပေ။ ။ ထိုအခါ အချို့အလုပ်သမားများက တောထဲမှာ အမှတ်မထင် တွေ့ရ သော ဆားကျင်းမှ ဆားအချို့ကိုယူခြင်း၊ တောတောင်ထဲမှ စားကောင်း သော အပင်၊ အသီး၊ အရွက်၊ အပွင့်တို့ ကို ယူဆောင်ခြင်း၊ သားကောင်င ယ်ကလေးများကို ဝိုင်းဝန်းသတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ချောင်းတွေ့လျှင် ငါး များ ရှာဖွေခြင်း အစရှိသော ဝမ်းစာရှာဖွေရေးများကို ဂျပန်စစ်သားများ မမြင်အောင် လျှို့ဝှက်ပြုလုပ်ကြပြီး မိမိတို့ အစားအသောက်ရရန် ရှာဖွေ ကြရသည်။ ။

ထိုသို့ ပြုလုပ်သည် ကို ဂျပန်စစ်သားများ တွေ့မြင်သွားလျှင်တော့ မ လွယ်လှပေ...။

ပါးနားအရိုက်ခံရခြင်း၊ သေနတ်ဒင်များ ဖြင့် အထူအထောင်းခံရ

ခြင်း၊ အကန်အကြောက် အထိုးအကြိတ်ခံရသော်လည်း ငတ်လာသော အခါ အရဲစွန့်ကာ ရှာဖွေကြရလေသည်။ ။

တောတွင်းစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဘမှန်၊ ဦးဘဟန်၊ ဦးဘဇံ၊ ဦးဘထိုက်နှင့် ဦးဘသိုက် အစရှိသော ကံတူအကျိုးပေး(ဘ) ငါးယောက် တို့မှာ တစ်ဖွဲ့တည်း တစ်အုပ်တည်းကျလေသည်။ ။

သို့အတွက်ကြောင့် သူတို့ အတွက် တိုင်ပင်ချိန်၊ စကားပြောချိန် အနည်းငယ် ရကြသည်။ ။

တစ်နေ့သောအခါ အလုပ်လုပ်နေရင်း သူတို့ ငါးယောက် ပြန်ဆုံမိရာ စကားပြောခွင့် ရကြလေသည်။ ။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုဘမှန်၊ အခြေအနေကောင်းရဲ့ လား’

‘ဘယ်ကောင်းမှာ လဲ ကိုဘဇံရယ်၊ အလုပ်ဆိုတာ တစ်ချက်ကလေးမှ နားခွင့်မရပါဘူး၊ စက်သေနတ်ပစ်သလို လုပ်နေရတာပါပဲ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ နားလိုက်တာနဲ့ အပေါ်က သေနတ်ဒင်က ဝဲကျလာ တော့တာပဲ’

ဦးဘဟန်ကပါ ဝင်ပြောသည်။ ။

ကျုပ်တို့ တစ်တွေ ဒီပုံအတိုင်း ရေရှည်သွားလို့ ကတော့ သက်ဆိုးရှည်ကြလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ တစ်ခုခု လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်’

ဦးဘသိုက်စကားကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ။

‘ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲဆိုတာသာ ပြောပါဗျာ’

‘ကျုပ်သဘောကတော့ ဒီစခန်းမှာ ကြာကြာမနေချင်ဘူး ဒီပုံအတိုင်း နဲ့ ဆက်နေရင်လည်း မကြာခင်မှာ အစာငတ်ရေငတ်နဲ့ ရောဂါရပြီးသေ

မှာ ပဲ၊ အခုဆိုရင် လူနာစခန်းတွေမှာ ရောဂါဖြစ်တဲ့ လူတွေဆိုတာ ပုံနေတာပဲ၊ သေတဲ့ လူတွေဆိုတာလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ မနည်းဘူး၊ စခန်းတွေမှာ ဆေးဝါးမရှိတော့ ရောဂါဖြစ်တာနဲ့ သေမှာ ပဲ’

‘ကိုဘသိုက်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီမှာ ကတော့ ရောဂါဖြစ်တာနဲ့ သေမှာ ပဲ၊ ကျုပ်တို့ အလှည့်လည်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ရောက်လာမှာ မလွဲဘူး’

‘ဒါတင်ဘယ်ကမှာ လဲ၊ ဂျပန်တွေက လူတွေသေရင် မြေတူးပြီး မြှုပ်တာတောင် မဟုတ်ဘူး ၊ တောထဲမှာ ဒီအတိုင်း သွားပစ်ခိုင်းတာ၊ အတော်ရက်စက်တယ်၊ တောခွေးစာ၊ ကျားစာ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ’

‘အေးဗျာ... ဒီမှာ သေလဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေကတော့ သိရှာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်နေ့ပြန်လာဦး ပြန်လာဦးနဲ့ စောင့်နေကြမှာ ၊ တွေးကြည့်ရင် အတော့်ကို ရင်နာစရာပါပဲ...’

‘ဒါထက်ဆိုးတာ ရှိသေးတယ်ဗျ’

‘ဘာများ လဲ ကိုဘမှန်’

‘ကျုပ်တို့ ဆီမှာ က လူတစ်ယောက်သေတာနဲ့ သရဏဂုံတင်ပြီး အမျှအတန်းပေးဝေမှ ကျွတ်တာမဟုတ်လား၊ ဒီမှာ က လူသေပြီးရင် ဒီအတိုင်း သွားပစ်တာဆိုတော့ မကျွတ်ကြဘူးထင်ပါရဲ့ ၊ ညဘက်တွေမှာ ဆိုရင် စခန်းတွေမှာ ခြောက်လိုက် လှန့်လိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း အပြင်မထွက်ဝံ့လောက်အောင် အထိပဲ’

ဦးဘမှန်စကား ကြားသောအခါ သေဆုံးသူများ အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရလေသည် ။

‘ဒီတော့ ကျုပ်တို့ တစ်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပြောကြပါဦး’ ဦးဘ

ဟန်က မေးလိုက်သည်။ ။

‘ကျုပ်တို့ ဘဝက သေမထူး၊ နေမထူးဘဝ ရောက်နေပြီ၊ ဂျပန်တွေ ဟာ အပြောနဲ့ အလုပ် မညီတာတွေ အမှန်ပဲ၊ လာခေါ်တုန်းက ပြောတာ တွေကတခြား၊ ဒီရောက်တော့ နှိပ်စက်တာက တခြားပဲ၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား’

‘ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ ကိုဘသိုက်’

‘ကျုပ်တို့ အခွင့်ရတာနဲ့ ဒီချွေးတပ်စခန်းက လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးကြရင် မကောင်းဘူးလား’

ထိုစကားကို ဦးဘသိုက်က လေသံကို နှိမ့်နိုင်သမျှ နှိမ့်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အားလုံးကတော့ ထိုအကြံအစည်ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ။

‘ပြေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့ လက်က လွတ်ပျံ့မလား’

‘မလုပ်ခင်က ဖြစ်ပျံ့မလားလို့ တွေးနေရင်တော့ ခင်ဗျား ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုဘဇံ၊ လူဆိုတာ လုပ်ရင်းနဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာမှ အောင်မြင်မှုရတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုဘသိုက်ပြောတာကို ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒီမှာ ရေရှည်ခံနေရတာနဲ့ စာရင် စွန့်စားပြီး ထွက်ပြေးကြတာ ပိုကောင်းမယ်၊ တကယ်လို့ မိသွားတော့လည်း သေပေါ့ဗျာ၊ ဘာဆန်းသလဲ’

ဦးဘထိုက်ကပါ ဝင်ပြောလေသည်။ ။

ထိုအခါ ဦးဘသိုက်က ဤသို့ပြောလေသည်။ ။

‘ဒီလိုဗျ... အခုတလော သတင်းတစ်ခု သဲ့သဲ့ကြားထားတာ ရှိတယ်၊

အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ မအူပင်ဘက်ကပါလာတဲ့ သိန်းဆောင်တို့ အုပ်စုလဲ ကျုပ်တို့လိုပဲ အကြံအစည် ရှိနေကြပုံရတယ်။ သူတို့ လဲ ငါးယောက်အုပ် စုပဲ။ သူတို့ က လူငယ်တွေဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ထက်အရင် အစီအစဉ် ပိုပြီး မြန်မယ့်ပုံပေါ်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့ က နောက်က မီးစင်ကြည့်ပြီးလိုက်ကြရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်'ဟု အကြံပေး လိုက်လေရာ ကျန်လူများကလည်း ထိုအစီအစဉ်အား သဘောတူကြလေသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် သူတို့ ရှိရာဘက်သို့ ဂျပန်များ လာနေသည် ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ငါးယောက်သား နေရာမှ ထကာ မိမိတို့ လုပ်စရာရှိသော အလုပ်များကို ဆက်လုပ်ကြလေသည်။ ။
